

sagde, at Ministeren paa dette Punkt, som paa saa mange andre Punkter, kan have en juridisk Ret til at være hensynsløs; men jeg kunde dog ikke opfatte dette, som om det var den ærede Forespørgers Mening, at denne Ret til Hensynsløshed virkelig burde kunne gjøres gjældende. Jeg maa nu sige, at denne Mening vistnok beror paa en Misforstaaelse. Der er ingen Tvivl om at Administrationen ikke har den fjerneste Ret til, naar der er Tale om at anerkjende en Valgmenighed, at tage Hensyn til sine Antipathier, ikke har den fjerneste Ret til at tage Hensyn til vedkommende Præsts politiske Anskuelser, og ikke har den fjerneste Ret til at tage Hensyn til, om vedkommende Præst henhører til det ene eller det andet kirkelige Parti indenfor Folketirken. Alt det er jeg fuldt enig med den ærede Forespørger om. Men derfor kan det dog ikke negtes, at der kan tænkes Tilfælde, hvor det vilde være i Strid med Administrationens Pligt at anerkjende en bestemt Mand som Valgmenighedspræst; saadanne Tilfælde kunne dog tænkes. Et saadant Tilfælde vil jo naturligvis ikke let forekomme uden lige overfor en Mand, som ikke i Dieblisset er ansat i Folketirken, men som har været det, og der kan dog tænkes Tilfælde, hvor det vilde stride mod Administrationens Pligt at ansætte en saadan Mand paany i Folketirken som Sognepræst eller Kapellan. Men indrømmer man dette, maa man ogsaa indrømme, at det heller ikke kan være i Overensstemmelse med Administrationens Pligt at anerkjende denne samme Mand som Valgmenighedspræst; det ene maa være en Følge af det andet. Naar jeg nu gaar over til at tale om det Tilfælde, som Forespørgeren nærmest tænker paa, saa er Forholdet i Korthed følgende: Under 26de Juni f. A. er indgivet et Andragende fra en Del Beboere af Starub og Nebel om Til-ladelse til at danne en Valgmenighed i Aagaard med Pastor Brücker som Præst. Denne Ansøgning blev paategnet af vedkommende Provst, hvis Udtalelser gaa ud paa, at Pastor Brücker's saavel mundtlige som skriftlige Udtalelser, der ere offentlige og velbekjendte, ikke synes at kunne levne Tvivl om, at han ikke staar paa Folketirkens Grund, hvorfors vedkommende Provst ikke kan andet end udtale sin Forundring over, at han vil søge at blive anerkjendt som Præst i Folketirken. Andragendet blev — hvad saadanne Andragender altid blive, og hvad der var saa meget mere naturligt efter denne Bemærkning fra Provstens Side — tilsendt vedkommende Biskop over Ribe Stift. Biskoppen udtalte sig paa en lignende Maade som Provsten. Han siger i sin Erklæring,

„Da Kapellan Brücker, som vel bekjendt, offentlig har udtalt sig paa en Maade, der ikke synes at kunne stemme overens med de ved hans Ordination afslagne høitidelige Løfter, finder jeg overveiende Betænknelighed ved at anbefale ham til at beskikkes som Valgmenighedens Præst o. s. v.“ Ministeriet skrev saa atter til Biskoppen og bad ham om, naar han havde faaet Leilighed til i det fort efter sammentrædende Kirkeraad, at tale om Sagen med sine Kolleger, de andre Biskopper, da at afgive sin endelige Erklæring til Ministeriet. Biskoppen havde da forelagt Sagen for de øvrige Bisper, og han skrev saa til Ministeriet: „Efter at jeg havde ladet de Numre af Høifolebladet, hvori de Artikler af Brücker findes, som især kunne komme i Betragtning, cirkulere mellem Biskopperne, overveiede vi Sagen i Forening, og vi vare Alle enige i, at Brücker's Udtalelser, navnlig hans Udtalelser om den hellige Skrift, ere af den Betsaffenhed, at de ikke kunne forenes med Stillingen som Præst i vor evangelisk-lutheriske Folketirke, idet han fratjender Skriften al Myndighed med Hensyn til Kristnes Erkjendelse og Liv, og nedsetter den til kun at have Betydning som en anden Bog, saa at vi skulle betragte os som Skriftens Herrer, der med den største Frihed kunne vrage og vælge, godkjende eller forkaste efter vort eget aandelige Skjøn. Naar dertil kommer, at han udtaler sig paa den haanligste Maade om Kirkens Hoveddogmer, Dogmerne om Treenheden, om Christi to Naturer, om Forsoningen, saa er det formentlig klart, at han ikke egner sig til at være Præst i vor Folketirke, hvor der kræves af Præsterne, at de skulle forkynde Guds Ord rent og purt, som det findes i de profetiske-apostoliske Skrifter og i vor danske evangelisk-lutheriske Folketirkens symboliske Bøger, og at han selvfølgelig ikke egner sig til at faae Anerkjendelse som Præst for en Valgmenighed indenfor Folketirken. Hvad nu Pastor Brücker's Udtalelser angaar, saa er der tilsendt Ministeriet Uddrag af disse, hvoraf det ses, at disse Udtalelser af Biskopen ere fuldt berettigede. For at tage nogle af de seneste Udtalelser, som det jo nærmest maa komme an paa, saa siger han t. Ex.: „Jeg læser og bruger af den Bog“ — nemlig Bibelen — „som af en Bog af Bjørnson. Det maa kunne føie sig ind i hele den aandelige Strømning, der gaar igjennem mit Liv. Jeg finder ganske vist mere af det i Bibelen end hos Bjørnson, men Standpunktet er det samme: jeg bekræfter, udfylder, forstærker.“ Hvad det andet Spørgsmaal angaar, nemlig om Pastor Brücker's Stilling overfor de kristelige